

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/28/2022
Identifikačné číslo spisu:	8120205413
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8120205413.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne H. G., narodenej S., bytom H., zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Svidník, Sovietskych hrdinov 163/66, IČO: 31 954 448, proti žalovanej Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bratislava, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, zastúpenej spoločnosťou KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Banská Bystrica, Skuteckého 6, IČO: 36 851 574, o primerané finančné zadostučinenie, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11Csp/87/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2021 sp. zn. 18CoCsp/1/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2021 sp. zn. 18CoCsp/1/2021 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Žalobkyňa s odkazom na ustanovenie § 3 ods. 5 tretiu vetu zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa uplatnila žalobou voči žalovanej nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.882,59 eur ako sumy, ktorú si žalovaná uplatňovala v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2Er/3231/2008 na tom základe, že otázka rozsahu porušenia jej práva spotrebiteľky, t. j. hmotnoprávna podmienka tohto nároku je definovaná v rozsudku (uznesení - poznámka dovolacieho súdu) Okresného súdu Prešov sp. zn. 2Er/3231/2008 z 28. 03. 2019 a jeho odôvodnení.

II.

2. Okresný súd Prešov (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. novembra 2020 č. k. 11Csp/87/2020-50 vo výroku I. žalobu zamietol. Výrokom II. žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobkyňa s i voči žalovanej uplatnila nárok na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vo výške 3.882,59 eur z dôvodu, že v exekučnom konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 2Er/3231/2008 súd

podľa § 57 ods. 1 písm. m) s poukazom na § 243f Exekučného poriadku zastavil exekúciu, vedenú voči nej na návrh žalovanej na vymoženie sumy 3.882,59 eur uznesením z 28. 03. 2019. Podľa uvedeného uznesenia exekučným titulom bol zmenkový platobný rozkaz, týkajúci sa spotrebiteľskej zmluvy; exekučný súd zastavil exekúciu, keďže nebolo prihladené na podmienky uvedené v § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku a oprávnená (tu žalovaná) nepreukázala, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa tohto ustanovenia.

4. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v danom prípade súdy v exekučnom konaní vo svojich rozhodnutiach vôbec nekonštatovali, že by došlo k porušeniu nejakého práva žalobkyne ako spotrebiteľky, len zastavili exekúciu v dôsledku zmeny Exekučného poriadku, ku ktorej došlo zákonom č. 438/2015 Z. z. s účinnosťou od 23. 12. 2015. Aj keď zastavenie exekúcie možno považovať za diskutabilné vzhľadom na znenie § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, čo by si mala uvedomiť predovšetkým žalobkyňa, tá sa napriek tomu domáha ešte primeraného finančného zadost'učinenia v nemalej výške. Mala by si uvedomiť, že žalovaná nijako nepochybila, ak úver zabezpečila zmenkou v roku 2005, pretože v tom čase neexistovala žiadna právna norma, ktorá by jej to zakazovala. Taká norma bola prijatá až s účinnosťou od 01. 05. 2014, novelou zákona č. 250/2007 Z. z. zavedením § 5a ods. 1 písm. b).

5. Podaním návrhu na exekúciu na základe riadneho exekučného titulu, ktorým bol právoplatný zmenkový platobný rozkaz vydaný súdom, žalovaná využila len svoje zákonné právo a teda rozhodne neporušila nijakú svoju povinnosť voči žalobkyni ako spotrebiteľke. Pre súd prvej inštancie bolo zarážajúce, ak žalobkyňa, ktorá si nesplnila svoju zmluvnú a zároveň zákonnú povinnosť podľa zmluvy o stavebnom úvere, keďže vzhľadom na výšku prisúdenej istiny možno usudzovať, že nezaplatila z poskytnutého úveru nič, prípadne len zanedbateľnú časť, sa vo výške tohto svojho dlhu domáha primeraného finančného zadost'učinenia od subjektu, ktorý jej poskytol ňou žiadaný úver, pričom súdy žiadne porušenie jej práva alebo povinnosti žalovanej voči nej v exekučnom konaní nekonštatovali.

6. K záveru o diskutabilnosti súdnych rozhodnutí v exekučnom konaní bolo možné dospieť na základe právneho záveru, vyplývajúceho z nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS 299/2019-44 z 20. 02. 2020 - išlo o obdobný prípad, kedy súdy zastavili v celom rozsahu exekúciu vedenú na základe zmenkového platobného rozkazu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, ale v tomto prípade navyše súdy poukázali aj na konkrétne neprijateľné zmluvné podmienky v príslušnej zmluve, čo v prípade tejto exekúcie (sp. zn. 2Er/3231/2008) nebolo urobené. Ústavný súd však vyslovil názor, že „citované ustanovenie § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku neznamena, že súd automaticky zastaví exekúciu v celom rozsahu, pokiaľ neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorú súdy identifikovali, je možné kvantifikovať - a preto je potrebné v záujme spravodlivého posúdenia veci nepripustiť exekúciu len tej časti nároku uplatneného zo zmenky, ktorá má svoj základ v neprijateľnej zmluvnej podmienke.“ Uviedol tiež, že „vychádzajúc z princípu preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou, pri posudzovaní nárokov zo zmenky, ktorá vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou je potrebné mať na pamäti, že ide o judikovaný nárok, a že zmenka bola vystavená v súvislosti s reálne poskytnutým plnením alebo službou. Preto by bolo ústavne neudržateľné a nespravodlivé, ako aj v rozpore s článkom 20 ods. 1 Ústavy, ak by v takomto prípade oprávnený, v exekučnom konaní disponujúci riadnym exekučným titulom, nedostal príležitosť súdnou cestou vymôcť protihodnotu za reálne poskytnuté plnenie alebo službu len z toho dôvodu, že akcesoricky k hlavnému záväzku zmluvne dojednal ďalšie kvantifikovateľné a reálne oddeliteľné nároky, ktoré svojou povahou sú neprijateľné, a preto sa im súdna ochrana neposkytuje.“

7. Súd preto z uvedených dôvodov pre nepreukázanie splnenia zákonných predpokladov na priznanie uplatneného nároku zamietol žalobu ako neopodstatnenú.

III.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“), na základe odvolania žalobkyne rozsudkom z 28. septembra 2021 č. k. 18CoCsp/1/2021-87 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanej uložil

povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.000 eur, v prevyšujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Odvolací súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 31. 01. 2019, ktorý v jeho odôvodnení uviedol:

„Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“

10. S poukazom na závery vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu odvolací súd skonštatoval, že predpoklad na úspešné uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je daný aj vtedy, ak ho spotrebiteľ urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

11. Z obsahu priloženého exekučného spisu sp. zn. 2Er/3231/2008 mal odvolací súd za zrejmé, že:

- na základe návrhu žalovanej na podklade právoplatného a vykonateľného zmenkového platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Bratislava V č. k. 3Zm/313/07-15 z 11. 09. 2007, ktorým bola žalobkyňa a C. G. zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej 116.967 Sk so 6 % úrokmi od 26. 05. 2007 do zaplatenia ako aj zmenkovú odmenu 389,90 Sk a trovy konania;
- exekučný súd poveril dňa 06. 11. 2008 súdneho exekútora na vymożenie uloženej povinnosti 116.967 Sk a zmenkovej odmeny 389,90 Sk;
- povinní podali 28. 04. 2016 návrh na zastavenie tejto exekúcie s poukazom na § 39 ods. 4 Exekučného poriadku účinného od 23. 12. 2015, § 243f ods. 1, 3, 4 až 6 Exekučného poriadku a § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku;
- exekučný súd uznesením č. k. 2Er/3231/2008, EX 398/08 z 28. 03. 2019 exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. m) s poukazom na § 243f Exekučného poriadku, keď vyhodnotil zmluvu o stavebnom úvere, uzavretú medzi žalobkyňou a C. G. ako dlžníkmi a žalovanou ako veriteľom, ako spotrebiteľskú podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Dospel k záveru, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, nebolo prihladené na podmienky uvedené v § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku a oprávnený nepreukázal, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku (s poukazom na § 243f ods. 4 Exekučného poriadku), preto súd exekúciu zastavil. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 18CoE/26/2019-108 z 01. 08. 2019 rozhodnutie o zastavení exekúcie potvrdil.

12. Podľa odvolacieho súdu nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, resp. oprávnený či povinný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva.

13. Odvolací súd vyjadril názor, že žalobkyni nemožno pričítať na ťarchu skutočnosť, že v exekučnom

konaní súdy nekonštatovali vo svojich rozhodnutiach porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľky a neskúmali Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 28. júla 2005, predloženú s doplnením návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, ale obmedzili dôvody zastavenia exekúcie len na skutočnosť, že mali preukázané, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihladené na podmienky uvedené v § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, pričom oprávnený nepreukázal, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku.

14. Zdôraznil, že oprávnený, ktorý v exekučnom konaní vymáha nárok zo zmenky na základe vykonateľného exekučného titulu od povinného ako fyzickej osoby, bol po účinnosti novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 438/2015 Z. z. povinný do 30 dní doplniť návrh na vykonanie exekúcie o opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú jeho vlastného vzťahu (prípadne vzťahu právneho predchodcu) s povinným, ako aj priložiť dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

15. Z exekučného spisu sp. zn. 2Er/3231/2008 odvolaciemu súdu vyplynulo, že žalobkyňa vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie z 26. apríla 2016 okrem tvrdenia, že oprávnený nedoplnil návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku uviedla, že úverová zmluva s oprávneným je zmluvou spotrebiteľskou a obsahuje množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, napr. zmenu, kumuláciu viacerých zmluvných pokút, vysoké úroky a poplatky.

16. Exekučné súdy sa nezaoberali týmito zmluvnými podmienkami, hoci mali k dispozícii od oprávneného Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 28. júla 2005, obsahujúcu o. i. v čl. II. dojednanie o poplatku za biankozmenku vo výške 500 Sk (16,60 eur), pričom z rozhodovacej činnosti súdov SR vyplynulo, že tie posudzovali biankozmenku ako vystavovanú v prospech veriteľa za účelom zabezpečenia jeho pohľadávky, nejednalo sa teda o poplatok za službu, plnenie, poskytované dlžníkovi - spotrebiteľovi. Navyše, poplatok vo výške 500 Sk nemohol sledovať výdavky spojené s vydaním biankozmenky. Išlo o neprijateľnú podmienku spôsobujúcu hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Rovnako z čl. VII. bod 10 úverovej zmluvy odvolací súd zistil, že v prípade odstúpenia od zmluvy sa mali splatná istina, nezaplatené úroky a poplatky zúčtovať do jednej sumy, ktorá mala byť ďalej úročená v súlade s bodom 8. čl. VII. zmluvy, čo predstavovalo v neprospech povinných odchýlku od právnej úpravy obsiahnutej v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Úroky z omeškania neprináležia aj zo zmluvných úrokov, pretože by tak išlo o nárok na príslušenstvo (úroky z omeškania) z príslušenstva (úrokov), v rozpore § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

17. Za stavu, keď na základe návrhu žalobkyne na zastavenie exekúcie, v ktorom poukázala na neprijateľné zmluvné podmienky v Zmluve o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 28. 07. 2005, došlo k zastaveniu exekúcie, i keď (bez ohľadu na to, že) exekučný súd na neprijateľné zmluvné podmienky neprihliadol, hoci mal, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd dospel k názoru, že v tejto veci základ nároku žalobkyne ako spotrebiteľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je daný.

18. V tejto súvislosti podľa odvolacieho súdu nebola relevantná námietka žalovanej o tom, že na úverovej zmluve nie je zaplatená ani len istina úveru. Nepochybne sa jednalo o samostatný nárok žalovanej voči žalobkyni, ktorý mala právo si uplatniť na príslušnom orgáne, avšak v súvislosti s predmetom sporu túto námietku považoval odvolací súd za irelevantnú.

19. Odvolací súd konštatoval, že vzhľadom na porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne zo strany žalovanej, ktorej ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na všeobecnom súde, sa priznanie finančného zadosťučinenia javilo ako dôvodné, nie však v plnej výške ako si žalobkyňa uplatnila, ale za primeranú povahu a rozsahu porušenia práv žalobkyne (neprijateľnosť zmluvných podmienok) považoval sumu 1.000 eur, preto v tejto časti zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmenil a v prevyšujúcej časti zamietol. O náhrade trov celého konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu

100 %.

IV.

20. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP z dôvodu, že rozsudok odvolacieho súdu podľa nej porušuje princíp právnej istoty, závery odvolacieho súdu neboli dostatočne odôvodnené, pretože odvolací súd nezohľadnil všetky okolnosti a špecifiká daného prípadu a vzhľadom na to nebolo možné zistiť úvahu súdu pri aplikácii zisteného skutkového stavu na relevantnú právnu úpravu, žalovanej bolo odňaté právo náležite sa vyjadriť k skutkovému stavu, ktorý zistil z vykonaného dokazovania odvolací súd inak, ako súd prvej inštancie. S ohľadom na uvedené považovala dovolateľka rozhodnutie odvolacieho súdu za arbitrárne, svojvoľné, nezákonné, nespravodlivé, a preto neudržateľné. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

21. Pre dovolateľku bolo zistenie skutkového stavu tak ako ho prezentoval odvolací súd prekvapivé a nebolo jej zrejmé, na základe čoho dospel odvolací súd k prehodnoteniu skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie v tom smere, na podklade akého konkrétného dôvodu, resp. úkonu exekučné súdy zastavili exekúciu vedenú na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 2Er/3231/2008. Zistenie samotného úkonu, resp. dôvodu, pre ktorý exekučné súdy exekúciu pod sp. zn. 2Er/3231/2008 zastavili, bolo pre odvolací súd bezpochyby rozhodujúce, vo vzťahu k danosti základu nároku v tomto konaní.

22. Dovolateľka poukázala na to, že súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v danom prípade exekučné súdy vôbec nekonštatovali vo svojich rozhodnutiach, že by došlo k porušeniu nejakého práva žalobkyne ako spotrebiteľky, exekúciu zastavili v dôsledku zmeny Exekučného poriadku, ku ktorej došlo zákonom č. 438/2015 Z. z. s účinnosťou od 23. 12. 2015, len z dôvodu, že exekučným titulom bola zmenka a oprávnený v exekučnom konaní neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu tej skutočnosti, že pri vydaní zmenkového platobného rozkazu bolo prihlásené na neprijateľné podmienky. Vzhľadom na to dospel súd prvej inštancie k právnomu záveru, že k porušeniu povinnosti zo strany žalovanej tak, ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nemohlo dôjsť.

23. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 299/2019-44 z 20. 02. 2020, v ktorom ústavný súd uviedol, že „v prípade exekúcie vedenej na podklade exekučného titulu, ktorým je zmenkový platobný rozkaz, nemôžu exekučné súdy s poukazom na § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku exekúciu automaticky v celom rozsahu zastaviť, ale sú povinné identifikovať, resp. kvantifikovať prípadný nárok uplatnený v exekučnom konaní, ktorý má svoj pôvod v súdom zistenej neprijateľnej podmienke, ktorej sa súdna ochrana neposkytuje.“

24. Ak zo samotného uznesenia Okresného súdu Prešov sp. zn. 2Er/3231/2008 vyplynulo, že dôvodom na zastavenie exekúcie bola novelizácia Exekučného poriadku a následné doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie zo strany oprávneného - žalovanej v tomto konaní, potom bolo povinnosťou odvolacieho súdu v dovolaní napádanom rozhodnutí veľmi podrobne uviesť a odôvodniť, z čoho konkrétne usúdil, že dôvodom na zastavenie exekúcie bol práve a konkrétne návrh žalobkyne na zastavenie exekúcie z 28. apríla 2016. Takýto myšlienkový postup odvolacieho súdu úplne absentuje, čo v konečnom dôsledku spôsobuje aj zmätočnosť a v neposlednom rade arbitrárnosť dovolaním napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu.

25. V tomto smere bola žalovanej odňatá akákoľvek možnosť vyjadriť sa k skutočnosti prezentovanej odvolacím súdom vo vzťahu k podkladu, ktorý mal byť dôvodom pre zastavenie exekúcie, nakoľko odvolací súd nenariadil pojednávanie, čo v tomto prípade bolo podľa názoru žalovanej nevyhnutné.

26. Dovolateľka s poukazom na závery obsiahnuté v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2018 sp. zn. 2Obdo/33/2017 a v uznesení z 29. októbra 2012 sp. zn. 5Cdo/68/2011 namietla, že odvolací súd nepostupoval v súlade s uvedenými závermi a jeho postupom tak došlo k porušeniu procesných práv žalovanej ako strany sporu. Podľa žalovanej na zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie

neboli splnené procesné podmienky. Samotná žalobkyňa sa navyše v podanom odvolaní domáhala zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenia veci na ďalšie konanie. Odvolací súd tak rozhodol nad rámec podaného odvolania.

27. Podľa dovolateľky o arbitrárnosti a zrejmej svojvôli pri vyhodnocovaní všetkých pre vec podstatných skutočností zo strany odvolacieho súdu svedčí aj skutočnosť, že odvolací súd v odseku 15. dovolaním napádaného rozhodnutia bez ďalšieho uviedol: „... nemožno pričítať žalobkyni na ťarchu skutočnosť, že v danom prípade v exekučnom konaní súdy vôbec nekonštatovali vo svojich rozhodnutiach, že by došlo k porušeniu práva žalobkyne ako spotrebiteľky a neskúmali Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 28. júla 2005, ktorú predložil s doplnením návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, ale obmedzili dôvody zastavenia exekúcie len na skutočnosť, že mali preukázané, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na podmienky uvedené v § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku.“

28. Dovolaťka tvrdila, že odvolací súd žiadnym spôsobom nereflektoval jej obranu, v rámci ktorej poukazovala na to, že v čase zabezpečenia úveru zmenkou, t. j. v roku 2005 neexistovala žiadna právna norma, ktorá by použitie zmenky zakazovala, a že svoje zákonné povinnosti doplniť návrh na vykonanie exekúcie si splnila, pričom k zastaveniu exekúcie v celom rozsahu došlo výlučne len v dôsledku následnej zmeny Exekučného poriadku a len v dôsledku tej skutočnosti, že exekučným titulom bol zmenkový platobný rozkaz. Rovnako podľa žalovanej odvolací súd nereagoval na to, že poukázala na spoločné stanovisko občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2015 z 20. októbra 2015 a na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 299/2019-44 z 20. 02. 2020, čím došlo jednoznačne k zásahu do jej ústavou garantovaných práv uvedených v článku 20 ods. 1 Ústavy SR. Konštatovanie odvolacieho súdu o nemožnosti pričítania pochybenia exekučných súdov na ťarchu žalobkyne považoval dovolateľ za všeobecné, ničím neopodstatnené, vyslovene účelové a nespravodlivé, s cieľom neodôvodnene ho sankcionovať a zvýhodniť žalobkyňu ako spotrebiteľku. Odvolací súd podľa dovolateľky vôbec nevysvetlil, prečo by na pochybenie exekučných súdov mala opätovne doplatiť žalovaná tým, že bude znášať povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie za stavu, kedy exekučné konanie bolo v celom rozsahu voči nej zastavené a z reálne poskytnutého plnenia nebola vymožená ani len istina.

29. Podľa názoru žalovanej je pre úspešné domáhanie sa nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia nevyhnutné preukázanie judikovaného nároku spotrebiteľa, či už v podobe priznaného nároku na náhradu škody, nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo judikovanie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky, čo však v danom prípade úplne absentuje. V danej súvislosti poukázala na závery obsiahnuté v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR z 30. januára 2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 a z 21. júla 2010 sp. zn. 5Cdo/122/2010. V danom prípade exekučné súdy neskúmali a neidentifikovali konkrétnu neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo v konečnom dôsledku konštatoval aj samotný odvolací súd, preto je jeho rozhodnutie v podstatných veciach zmätočné a nelogické, a nesúladne so závermi vyslovenými Ústavným súdom SR. Na preukázanie odôvodnenosti uplatneného nároku v tomto konaní nemôže postačovať len konštatovanie súdu, že neidentifikovanie alebo neposudzovanie neprijateľných podmienok zo strany súdu nemôžu byť pripočítané na ťarchu žalobkyne, nakoľko existencia judikovaného nároku bola v tomto prípade pre rozhodnutie vo veci podstatná. Rovnako tak nemôže nahrádzať judikovaný nárok alebo judikovanú neprijateľnosť zmluvnej podmienky taký postup odvolacieho súdu, ktorý sám bez ďalšieho v konaní o primeranom finančnom zadostučinení, posúdi úverovú zmluvu z hľadiska obsahu neprijateľných zmluvných podmienok, súčasne konštatujúc, že zmluva takéto neprijateľné podmienky obsahuje, a bez ďalšieho posúdenia veci je následne založený a preukázaný nárok žalobkyne v konaní, v ktorom sa ani nedomáhala určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, ale výlučne len priznania finančného zadostučinenia.

30. Takýto postup súdu je podľa dovolateľky nielen založený na svojvôli súdu, ale súd v danom prípade nebol pri rozhodovaní nezávislý a preferoval v rozpore so zásadou rovnosti strán len jednu stranu

konania - v tomto prípade žalobkyňa, čo nemožno považovať za spravodlivé, nakoľko ani samotná ochrana spotrebiteľa nemôže byť bezhraničná. V súvislosti s namietanou zmatečnosťou konania dovolateľka poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 171/06.

31. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania a prvýkrát až v odvolacom konaní (viď odsek 18. dovolaním napádaného rozhodnutia) posudzoval Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 28. júla 2005. Pri posudzovaní úverovej zmluvy dospel odvolací súd k záveru, že táto obsahuje neprijateľné podmienky. V rámci exekučného konania a ani v rámci konania o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia však nebolo preukázané a nekonštatoval to ani odvolací súd, že by nárok priznaný exekučným titulom - zmenkovým platobným rozkazom mal pôvod v niektorej zo súdom deklarovaných neprijateľných podmienok. Žalovanej bolo tak postupom súdu odňaté právo na prístup k súdu, nakoľko zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred súdom ktoréhokoľvek stupňa je neodňateľným právom každého účastníka najmä za stavu, ak odvolací súd opakuje dokazovanie, resp. vykonáva dôkazy nad rámec dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie a na ich podklade dospeje k odlišným skutkovým zisteniam a právnomu záveru ako súd prvej inštancie.

32. Dovolateľka zdôraznila, že nemala žiadnu možnosť reagovať na skutkový stav zistený (zmenený) odvolacím súdom, nakoľko v konaní pred odvolacím súdom nebolo nariadené pojednávanie, a tým bola žalovanej odňatá možnosť riadne právne a skutkovo argumentovať a vyjadrovať sa napríklad aj k posúdeniu úverovej zmluvy zo strany odvolacieho súdu, čo bolo žalovanej znemožnené, pričom poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/90/2008.

33. V súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľka poukázala na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04) a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/106/2010. Zdôraznila, že z dovolaním napádaného rozhodnutia jej nebolo zrejmé, porušenia akých osobitných predpisov alebo zákona č. 250/2007 Z. z. sa mala v rámci exekučného konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 2Er/3231/2008 dopustiť. Bola to práve žalobkyňa, ktorá úspešnosť uplatňovaného nároku na priznanie finančného zadost'učinenia odvodila od jej úspešného bránenia práva v zastavenom exekučnom konaní, ktoré bolo zastavené. Odpoveď na túto podstatnú otázku nedal ani odvolací súd, napriek tomu konštatoval, že žalobkyňa preukázala úspešné domáhanie sa práva a súčasne pri určení výšky finančného zadost'učinenia mala byť primeraná výška 1.000 eur vo vzťahu k porušeniu práva žalobkyne, pričom z rozhodnutia odvolacieho súdu vôbec nie je zrejmé, ktoré skutočnosti pri stanovení výšky finančného zadost'učinenia odvolací súd zohľadnil, s ohľadom na porušenie akého práva. Aj keď výška finančného zadost'učinenia závisí od úvahy súdu, táto úvaha súdu a dôvody priznania konkrétnej výšky musia byť riadne odôvodnené, inak je takáto úvaha založená výlučne na svojvôli súdu a je nepreskúmateľná.

34. Žalovanej rovnako nebolo zrejmé, prečo jej námietku vo vzťahu k skutočnosti, že žalobkyňa doposiaľ neuhradila ani len reálne poskytnutú istinu, považoval odvolací súd za irelevantnú, keď podľa názoru žalovanej aj táto skutočnosť mala byť posúdená a zohľadnená pri stanovení výšky finančného zadost'učinenia. Práve z dôvodu zabránenia ľubovôle postupu súdu pri stanovení výšky finančného zadost'učinenia je esenciálnou podmienkou riadne odôvodnenie rozhodnutia a zistenie myšlienkového postupu súdu, ktorý bol pri stanovení výšky priznaného nároku aplikovaný, v zmysle nálezů Ústavného súdu SR zo 6. decembra 2006 sp. zn. III. ÚS 147/2006, rozsudku EŠLP v prípade Winkler proti Slovenskej republike a uznesení Najvyššieho súdu SR z 31. júla 2012 sp. zn. 6Cdo/37/2012 a z 25. mája 2017 sp. zn. 2Cdo/95/2016.

35. Súčasťou dovolania bol návrh žalovanej na odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Návrh odôvodnila tým, že ako oprávnená doplnila v exekučnom konaní návrh na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote 30 dní v súlade so zákonom č. 438/2015 Z. z. Exekučné súdy exekúciu zastavili v celom rozsahu len s poukazom na to, že v konaní bolo preukázané, že exekučným titulom je zmenkový platobný rozkaz a žalovaná ako oprávnená neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k tomu, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Podľa nálezů Ústavného súdu SR z 20. februára 2020 č. k. II. ÚS 299/2019-44, v prípade exekúcie vedenej na

podklade exekučného titulu, ktorým je zmenkový platobný rozkaz, nemôžu exekučné súdy s poukazom na § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku exekúciu automaticky v celom rozsahu zastaviť, ale sú povinné identifikovať, resp. kvantifikovať prípadný nárok uplatnený v exekučnom konaní, ktorý má svoj pôvod v súdom zistenej neprijateľnej podmienke, ktorej sa súdna ochrana neposkytuje. Exekučné súdy v danom prípade nielenže tak nepostupovali, ale zastavili exekučné konanie v celom rozsahu, čím bolo podľa žalovanej znemožnené domáhať sa od žalobkyne vymoženía reálne poskytnutého plnenia, ktoré bolo okrem iného priznané právoplatným rozhodnutím súdu, ktorým zmenkový platobný rozkaz bezpochyby bol. V konaní bolo ďalej preukázané, že žalovanej nebola uhradená zo strany žalobkyne ani len poskytnutá istina. Žalovaná sa domnieva, že v prípade ak by nebola odložená vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, vznikla by jej oveľa väčšia ujma ako samotnej žalobkyne. V konaní pred súdom prvej inštancie a ani v konaní pred odvolacím súdom nebolo preukázané a ani deklarované, že by žalobkyne akákoľvek ujma vo vzťahu k existencii prípadných neprijateľných podmienok vznikla. Exekučné súdy zo zákona exekúciu zastavili v celom rozsahu, kedy žalobkyňa neuhradila ani len časť vymáhaného nároku. Súčasne, ak by žalovaná plnila súdom ustanovenú povinnosť a uhradila by finančné zadostučinenie vo výške 1.000 eur, bolo by to vzhľadom na všetky okolnosti prípadu nespravodlivé, nakoľko v prípade úspechu v dovolacom konaní by nemusela nárok na vrátenie sumy 1.000 eur titulom bezdôvodného obohatenia od žalobkyne vymôcť, čím by jej vznikla ďalšia škoda. Naproti tomu, ak by dovolací súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, žalobkyne by žiadna ujma nevznikla, keďže v prípade neúspechu v dovolacom konaní by žalovanej naďalej bola uložená povinnosť priznané finančné zadostučinenie zaplatiť. Vo vzťahu k vymoženiu samotného priznaného nároku je bezpochyby jednoznačne zrejmé, že žalobkyňa by svoj nárok od žalovanej ako veľkej bankovej spoločnosti kedykoľvek vymohla, avšak v prípade úspechu žalovanej v dovolacom konaní, by bolo vymoženie viac než diskutabilné, a to aj vzhľadom na konštatovanie samotnej žalobkyne, ktorá sa v podanom odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie domáhala aplikácie § 257 CSP s poukazom na jej ťažkú finančnú situáciu.

36. Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadrila.

V.

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu treba vyhovieť.

38. Návrh dovolateľky na odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu nepovažoval dovolací súd za dôvodný. V súlade s ustálenou praxou najvyššieho súdu o návrhu nerozhodol.

39. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

40. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

41. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj sp. zn. 1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k nou tvrdenej vade zmätočnosti.

42. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

43. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných ústavou.

Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

Podľa § 384 ods. 1 CSP ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

Podľa § 384 ods. 2 a 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie, a tiež za podmienok podľa § 366 CSP [a) ak sa týkajú procesných podmienok, b) ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d) ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie]. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje výhradne odvolací súd.

Podľa § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

44. Civilný sporový poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Strany sporu by nemali byť zaskočené možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu

dôkazy. Účelom oboznámenia strán sporu s iným právnym posúdením sporu odvolacím súdom (§ 382 CSP), je dať stranám príležitosť na predstavenie vlastných argumentov týkajúcich sa právneho posúdenia veci, a teda zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania.

45. V danom prípade dovolateľka prípustnosť dovolania odvodila z § 420 písm. f) CSP. Porušenie práva na spravodlivý proces, ktorým malo byť znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, oprela o odňatie jej práva náležite sa vyjadriť k skutkovému stavu, ktorý odvolací súd zistil inak ako súd prvej inštancie, ako aj o nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v dôsledku čoho považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za arbitrárne, svojvoľné, nezákonné, nespravodlivé, a teda neudržateľné.

46. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 20. 11. 2020 vykonal dokazovanie aj oboznámením spisu sp. zn. 2Er/3231/2008, a to návrhu na vykonanie exekúcie, právoplatného zmenkového platobného rozkazu, doplnenia návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie s pripojenými dokladmi - zmluvou o stavebnom úvere z 03. 08. 2005, dohodou o vydaní vyplnenej biankozmenky z 28. 07. 2005, odstúpením od zmluvy z 03. 10. 2006 s doručenkami, ďalej oboznámením návrhu povinných na zastavenie exekúcie, uznesenia sp. zn. 2Er/3231/2008, EX 398/08 z 28. 03. 2019 a uznesenia KS v Prešove sp. zn. 18CoE/26/2019 z 01. 08. 02019. Zo záznamu z pojednávania dňa 20. 11. 2020 (od 9.05 hod. do 9.30 hod.) pritom nevyplyva, že by súd prvej inštancie oboznamoval ustanovenia Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, týkajúce sa čl. II. a čl. VII. tejto zmluvy a svoj rozsudok ani neodôvodňoval skutkovými zisteniami, ktoré by vychádzali z týchto článkov.

47. Svoje rozhodnutie založil súd prvej inštancie na závere, že porušenie práva spotrebiteľa (žalobkyne) nebolo v rozhodnutiach exekučných súdov judikované, a teda neboli preukázané základné predpoklady (v zmysle § 3 ods. 5 tretej vety zák. č. 250/2007 Z. z.) na priznanie uplatneného nároku.

48. Odvolací súd vo veci rozhodol bez pojednávania dňa 28. 09. 2021 napriek tomu, že de facto doplnil dokazovanie (viď bod 18. jeho rozsudku), pri rozhodovaní vychádzal z iného skutkového stavu, ako ho ustálil súd prvej inštancie, pričom na právne posúdenie uplatnil ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vo veci rozhodol bez predchádzajúceho vyzvania strán sporu na vyjadrenie sa k možnému použitiu týchto ustanovení, teda bez splnenia tzv. manu dukčnej povinnosti založil svoje rozhodnutie na iných právnych dôvodoch než súd prvej inštancie. Uvedeným postupom v rozpore s ustanovením § 382 CSP, resp. § 384 ods. 1 CSP bolo žalovanej znemožnené uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

49. Vzhľadom na tento záver dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP), keď sa už nezaoberal ostatnými dovolacími dôvodmi.

50. V ďalšom konaní odvolací súd rozhodne o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

51. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.